

Sygn. akt III AUa 840/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Łuka-Klisch
Sędziowie:	SSA Ewa Drzymała SSA Feliksa Wilk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **S. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn. akt V U 310/12

z m i e n i a zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 840/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 27 stycznia 2012 r. w ten sposób, że ustalił, iż S. C. przysługuje emerytura w wysokości przyjętej decyzji Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w L. z dnia 7 lutego 1996 r. nr BOS-18-174/43404/1996 z uwzględnieniem kolejnych waloryzacji.

Sąd Okręgowy ustalił, że wymienioną w sentencji wyroku decyzja przyznano S. C. emeryturę od dnia 1 września 1994r. Staż pracy ustalono na 44 lata i 4 miesiące okresów składkowych. W dniu 4 stycznia 2012 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. wpłynęło zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (ZUS – Rp-7) z dnia 21 grudnia 2012 r. z Centrali (...) S. A. Archiwum Zakładowego w W., z którego wynikało, że S. C. był zatrudniony w PKP na stanowisku maszynisty w okresie od 2 listopada 1953r. do 25 września 1991 r. z tym, że w okresie od 25 października 1956r. do 23 grudnia 1957 r. odbywał służbę wojskową, a po jej odbyciu podjął pracę na kolei w dniu 13 stycznia 1958

r. Po uzyskaniu tej informacji organ rentowy dokonał korekty stażu ubezpieczonego z 44 lat 4 miesięcy i 2 dni na 44 lata, 1 miesiąc i 16 dni. Z okresu pracy na kolei wyłączono okres służby wojskowej, który w decyzji ustalającej prawo do emerytury był liczony po 14 miesiącach za każdy rok tej służby, a także okres od 24 grudnia 1957 r. do 12 stycznia 1958 r. kiedy to ubezpieczony nie odbywał służby wojskowej ani nie świadczył pracy.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 114 ust. 1 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 Nr 153 poz. 1227 ze zm.) i stwierdził, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję w której zmodyfikował sposób ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy kierował się upoważnieniem określonym w tym przepisie. Jednakże Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 lutego 2012 r. sygn. akt K 5/11 orzekł, że art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz art. 67 ust. Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że dopuszcza bez żadnych ograniczeń ponowną ocenę dowodów, które były podstawą ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości. Dalsze wywody Sądu Okręgowego oparte na uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, a przedstawione w uzasadnieniu wyroku sprowadzały się do stwierdzenia, że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie przepisu prawa uznanego za niekonstytucyjny i dlatego zdaniem Sądu Okręgowego wymagała zmiany.

W apelacji od powyższego wyroku opartej na zarzucie naruszenia prawa materialnego poprzez zastosowanie niewłaściwego przepisu prawa do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz zarzucie naruszenia prawa materialnego w szczególności art. 144 ust. 1 i ust.1 a ustawy o emeryturach i rentach poprzez niewłaściwą ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu podniesionych zarzutów organ rentowy powołał się na treść art. 114 ust. 1 ust 1 a i wywodził, że korekta stażu pracy wnioskodawcy była następstwem przedłożenia nowych dowodów, które miały wpływ na wysokość świadczenia a nie następstwem ponownej oceny dowodów, które były podstawą ustalenia wysokości emerytury w decyzji przyznającej prawo do tego świadczenia. Skarżący pokreślił, że do organu rentowego wpłynęły dokumenty zawierające informacje, które nie były znane przed wydaniem tej decyzji, a mające wpływ na wysokość świadczenia i dlatego fakt ujawnienia nowych okoliczności dotąd nieznanych dawał podstawę do nowego ustalenia wysokości świadczenia w oparciu o przepis art. 114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach a nie w oparciu o przepis art. 114 ust. 1 a tej ustawy jak to błędnie przyjął Sąd Okręgowy.

Piśmie z dnia 17 listopada 2012 r. S. C. w istocie wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona, albowiem podniesiony w niej zarzut naruszenia prawa materialnego jest trafny.

Stan faktyczny niniejszej sprawy jest niesporny, a istota sporu sprowadza się do rozstrzygnięcia czy nadesłany do Oddziału ZUS druk Rp-7 z dnia 21 grudnia 2012 r. zawierający szczegółowe informacje o przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy w Polskich Kolejach Państwowych stanowił nowy dowód w sprawie w rozumieniu art. 114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uzasadniający wydanie decyzji zmieniającej wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawcy czy też zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o ponowną ocenę zgromadzonych w aktach organu rentowego dokumentów.

Trafny jest zarzut skarżącego, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 114 ust. 1 i art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Analiza treści tych przepisów sprowadza się do rozróżnienia dwu sytuacji w których organ rentowy mógł ponownie ustalić prawo do świadczenia lub jego wysokość.

Zgodnie z treścią art. 114 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone

nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Z akt emerytalnych wnioskodawcy wynika, że w dniu 4 stycznia 2012 r. do organu rentowego wpłynęły zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, które zawierały informacje o okolicznościach, które nie były znane organowi rentowemu wydającemu decyzję o przyznaniu wnioskodawcy emerytury kolejowej i ustalające jej wysokość. W dołączonym do wniosku o emeryturę świadectwie pracy nie podano informacji o odbywaniu przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej ani też daty podjęcia zatrudnienia po jej zakończeniu. Ujawnienie tej okoliczności w oparciu o nadesłane zaświadczenie, (zresztą to wnioskodawca zabiegał o jego uzyskanie), uzasadniało wydanie decyzji korygującej staż pracy wnioskodawcy skutkującej zmianą wysokości świadczenia.

Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że zmiana wysokości świadczenia dokonana w zaskarżonej decyzji była następstwem ponownej oceny dołączonych do wniosku z dnia 1 października 1991 r. o emeryturę dowodów, o której mowa w uchylonym art. 114 ust.1a ustawy.

W związku ze stwierdzeniem, że zaskarżony wyrok narusza prawo materialne tj. art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie art. 386§1k.p.c. jak w sentencji.